

První úkol

VYPRAVĚČ V tuto chvíli již nemůže couvnout a musí se postavit tomu, co jí v momentální chvíli čeká. Jakmile se dveře za ní zaklapnou a je ponechána vlastnímu osudu, prostor kolem ní změní veškerý vzhled, který dosud měl a zvuky listí ve větru, štěbetající ptáci mimo labyrint utichnou. V místnost zavládne šero, naštěstí do dálky alespoň trochu vidí, ale není to takové, jak kdyby postávala venku. Není to tak zcela hrozné na první minutu nebo dvě minuty, že? Myslet si však, že jakákoliv nebezpečná část je za ní, je velký omyl. Šero obklopující slečnu není tak jediná starost, která jí může v tuto chvíli trápit. Ze stropu začne na hlavu slečny dopadat popel, který si najde také cestu do jejích očí, čímž ji na chvíli oslepi. „Jaké to je přijít o krásu tohoto světa a už ji nikdy nespatřit?“ ozve se ženský starší, který by ji mohl mnohé napovědět. Je to ona sama, když se stane starší a zcela dospělou. Kroky, pod kterými praskají větvičky stromů a šustící listí také prozradí mnoho, v tomto případě posun nějaké osoby přímo před studentku. Osoba dýchá zcela pravidelně, tiše a z její aury vychází chlad. Mučící temnota brzy vyprchá a její opravdu starší já před ní postává, schovávající ruce za zády a pokrytá dlouhým hábitem, pod kterým není nic vidět. „Měla bys začít přemýšlet nad tím, že tohle není tvoje možnost. Měla bys odejít. Měla bys na tohle celé zapomenout. Zapomenout na tvé veškeré pokusy.“ Pokouší se jí přemluvit k odchodu, dokonce se listí ve větru zvedne a vytvoří v nich šipku, která zcela jasně ukazuje na východové dveře. Jestliže jí však ani tato slova nepomohou k rozhodnutí opustit tento labyrint a tuto místnost, tak její starší já začne být nejpříjemnější. „Myslíš si, že to zvládneš? Zachránit všechny tvory, kteří to potřebují? Chceš vědět, co se ti stane, když nepřestaneš?“ A jak jejím směrem stále promlouvá, tak se její tón zvyšuje každou větou o to více, ale ke křiku se to zatím neblíží. Naopak. Její slova utichnou v šumu větru a listí, pohledem se stáječící do levé strany do šera. Šero bráníci ve výhledu na celé okolí se rozplyne, její starší vrásčité já zmizí a na jejím místě se tentokrát objeví umírající tvor s uříznutým rohem, stříbrou hřívou a ležící v bolestech, jasně žádající o pomoc, když se jejich pohledy setkají. Ihned přispěchat na pomoc? Nechat ho umřít? No jasně, že si v tu chvíli vybere zachránit tvora, který to potřebuje, ať už jsou okolnosti jakékoliv. Záchranu by si měla pořádně promyslet, protože po jejím přiblížení, se nemůže vůbec hnout a musí sledovat, jak daný tvor umírá. „Tohle opravdu chceš? Chceš jím pomoci, ale nedokážeš to rychle. A když už to dokážeš, nedotáhneš to do konce. Skončíš jako já. Jen se pořádně podívej.“ ozvou se vzduchem šeptající slova o jejím plánu chránit. Po čem se má však podívat? Napovědět by ji mohl pocit chladnoucích konečků prstů a jeho pokračování přes samotné dlaně až k ramenům a vlastně po celém těle. Stačí jediný pohled a může vidět, jak se po zaútočení chladu začnou proměňovat její ruce na zjizvené, černé a vůbec ne pěkné. „Pořádně si rozmysli, co chceš.“ jsou poslední slova ozývající se ze všech stran než zcela ztratí jakoukoliv sílu a nechají studentku zcela samotnou.

**Rychlými kroky přichází přes pozemky školy směrem k zahradě a labyrintu, před kterým se pár kroků zastaví.* //Fajn, tohle nebude tak těžké, ne?// *Přelétne celé místo výzev pohledem, jak kdyby kontrolovala, zda to není nějaká habaďůra, než vstoupí přímo dovnitř. Na sobě má teplé oblečení, které je složené z obyčejné mikiny přes hlavu bez kapes a bez zipu v červené barvě, k tomu jí nechybějí ani kalhoty v tmavě zelené barvě s pouzdrem hůlky a boty s pevnou podrážkou v hnědé barvě. Vlasy zkrácené do vysokého a pevného copu, takže výhled na okolí jí jistě nedělá problém. Po prvotní prohlídce zamlží přímo vpřed, kde se dostane k prvním dveřím, co jí přijdou pod ruce, které chytne za kliku a vstoupí přímo dovnitř, jestliže jí je to umožněno.* //Jen si vzpomeň, co jste si dneska ráno říkali. Určitě to promlouvání k něčemu bylo.//*

Po tom, co uchopí kliku do svých rukou a vstoupí dovnitř místnosti, zavře za sebou bez toho, aniž by se za sebe ohlížela. Pohledem upřeným přímo před sebe se kolem sebe rozhledne, zřejmě hledající něco, co jí v tomto momentě může pomoci, co zde má dělat.* Nic neslyším, takže to bude místnost? *Zašeptá tiše, když zvedne hlavu nad sebe a zahledí se do možného stropu. Dlouho se její pozornost tímto směrem neukví, protože ji zaujme šero kolem ní. Sice se její výraz nezdá z této situace úplně dvakrát nadšený, ale vyděšený ani nic podobného to zatím není. Naopak se jí objeví ve tváři dost zamýšlený výraz, jak kdyby přemýšlela nad tím, co se zde po ní chce. Takto se tváří až do momentu, kdy se ze stropu nebo snad z nebe začne co patat. Rukou si sáhne na své vlasy, kdy se konečky prstů pokusí uchopit kousek toho, co na ni zrovna dopadlo. Ať už jí je dovoleno nebo je vůbec toho schopna onu věc chytit mezi konečky prstů, nakonec ruku stále zpět k tělu a k pouzdro nacházející se na jejím boku. Hůlku zatím nevytahuje, jen ruku na pouzdro položí a s celkem klidným výrazem se porozhlédne znovu kolem sebe.* //Vzpomeň si na to, co nás učili. Asi už to začalo, když nic neslyším.// * Ale když dešť popela nepřestává, znovu se směrem nahoru podívá, tentokrát schytá spršku popela do svých očích, což jí na několik chvil oslepi.* In.. *Už následuje na její oslepení nadávka v cizím jazyce, zatímco zvedne ruce ke svým očím a dlaněmi se pokusí dostat z očí právě to, co ji tam překáží. A to by tam třeba v tom čistění pokračovala, dokonce jednu ruku vrátí zpět k opasku, do kterého se zkusí poslepu dostat.* Kdo to je? *Položí otáčku, hůlku konečně vytáhne ze své kapsy a otočí se kolem sebe dokola, zatímco jednou rukou má prázdnou a zkouší s ní cosi nebo někoho chytit, tak druhou stále drží hůlku, tak doufáme, že tam někoho s ní nezapíchne.* Ani hnout! Sice tě nevidím, ale slyším tvoje kroky a cítím tě. *Zahlásí výhrůžně k neznámé osobě, která začne znovu mluvit, ale právě v tento moment se zastaví, jen se zhluboka nadechne a vydechne, aby snad uklidnila svůj tep a hůlku uklidí zpět do pouzdra.* Krásu světa si umím představit už jen dle vůně. *Poznamená na slova o kráse světa, ale lze vidět v její tváři pochybnost, zřejmě o tom pozorování v rámci jejího zraku. A to už její mučení v podobě ztráty zraku vyprchá a ona se může podívat na svoje starší já, co před ní stojí s rukama za zády a zahalená v hábitem. Odvaha jí v tento moment nechybí, protože k ní udělá krok a potom ještě půl kroku.* Co schováváš za těmi zády? *Kývne k jejím rukou, která má za zády a přelétne jí pohledem, kdy jí u toho věnuje pohled tím stylem, že se zatím k odchodu vůbec nemá. Dokonce následuje šipku tím směrem, kam ukazuje, ale jen nad tím zavrtí hlavou ze strany na stranu, kdy se její copy možná mohou hodit jako útočná zbraň, jak s nimi tak pohazuje. Nezdá se však, že by tohle chtěla dělat naschvál. Celou tu dobu vypadá poměrně klidně, jak kdyby tohle na ni nemělo žádný účinek. Funguje to vůbec správně? Kdo ví. Třeba to není to právě ořechové, čeho by se měla zaleknout a utéct.* Zatím se mi daří skvěle, podařilo se mi toho tolik dokázat.. *Zaujme postoj slovního nesouhlasu přeměňující na nakrbati svého obočí. Postoj, jenž zaujme, však netrvá dlouho. Po tom, co se osoba ohlédne do levé strany, její pohled až skoro automaticky tím směrem koukne také. Když tam zřejmě nic nespatří, znovu hlavou zavrtí, tentokrát v takovém nechápavém gestu, se kterým si chytí přívěšek na krku a protočí ho v ruce.* //Poslední možnost jak se z tohoto místa dostat?// *Na prozkoumání osobních věcí není však čas. Pohledem cukne zpět k bývalému místu, kde ještě před chvílí stála žena. Místo ní zde však leží jednorozec prosící o svůj život, tudíž se ihned k němu vydá, ale to by se její nohy nasměly zastavit a nechat ji tam stát. Až teprve teď se její výraz začne utvářet do vyděšeného výrazu, jak kdyby bylo tohle, co ji tam má dostat do kolen. Samozřejmě si chycení nenechává líbit a zkusí alespoň jednou nohou vykročit vpřed, ale když se nedá, tak se holt nedá.* Tohle není fěr, mohla jsem mu pomoci! *Začne se rozčílovat jiným jazykem nad událostí, nad kterou se zhrzoí a pohled odvrátí jiným směrem, v tomto případě někam, kde nemá možnost tvora vidět. U toho se celá třese, jak kdyby jí byla zima.* To prostě není fěr, kdybys mě tu nedržela, mohla jsem to zvládnout.* Zkouší se stále dohadovat o záchraně tvora, ke kterému po chvilce zase doputuje a litostivě se na něj podívá s rty naznačující slovo "omlouvám se", než si dle slov podívá na své zjizvené černé ruce postupující jí po celém těle. Až teprve teď se zdá, že jí tohle všechno moc ubližuje, protože se pokusí téma nohama dostat přímo z toho jednoho bodu, u toho zápasící nejen se zastavením postupující černoty, ale také se svými slzami, co se jí v momentální chvíli kouli z obou očí pořádným proudem.* Jsem dobrá v tom, co dělám. Zachráním ho. Nikdy nebudu jako ty. *Procení skrze zuby, stále ve svém pokusu se jakkoliv dostat z toho sevření až to nakonec zdá a padne na kolena, kde se rukama obejmě kolem svých ramen a vypadá to, že už nemá sílu vůbec pokračovat.* Nikdy bych neublížila.. *Zkusí očividně přesvědčit svými slovy cokoliv či kohokoliv, kdo v této místnosti s ní je, než už konečně svou pusou zavře. Že by jí opravdu tohle všechno zlomilo? Až po tom, co zmknou veškerá slova a oči se osamocena na tomto místě, se konečně vyškábe na nohy a v obličejí celá strachu sáhne po klíče dveří vedoucí z tohoto místo pryč, ze kterého se klopýtavou chůzí vydá z celého labyrintu pryč a následně se ztratí kdosi na pozemcích.

Druhý úkol

**Vstoupí do dveří, kteří se před ní nachází, jen se zhluboka nadechne a vydechne, než celá dovnitř vstoupí. Její tmavá kukadla se zahledí na Sfingu v obdivném duchu. * //Páni, já se tu můžu setkat se samotnou sfingou? To budu muset potom říct mámě, že jsem ji viděla na vlastní oči!// *Její černé kudrlinky se jí stáčí kolem jejího obličeje až na záda, tudíž si několik těch kudrlin zastrčí po přiblížení se ke tvorovi. * Vypadáte lépe než na obrázcích. *Podotkne jejím směrem s menším úsměvem, jak kdyby veškerý strach právě z jejích zad odpadl a ona se chtěla stát její kámoškou. Když jí však položí hádanku, samozřejmě si jí vyslechne, protože lehce zakývá hlavou v zamyšleném výrazu. * Každý mě má, ale každý mě nemusí znát. *Zopakuje první větu po sfingře, otočí se k ní na moment zády a zabodne oči do dveří. * //Co každý může mít? To je tolik věcí, co se za tím může skrývat. Ale co je to právě?// Moment, přemýšlím, dáte mi ještě chvíli? *Obrátí se po chvilce směrem ke sfingře s dalším úsměvem na její tváři, jak kdyby počítala s tím, že jí opravdu vyhoví a nesežere. A jestliže ji fakt nesežere, rovnou se zase zamyslí dle výrazu v jejím tváři. * //Jsem tichá ale bolím.. No, to může být fakt cokoliv. Nikdo mě na hádanky nepřipravoval, tohle bude chtít ještě chvíli.// *Jemně se zamračí. * //Ale co může mít každý člověk? Člověk má toho tolik, že je dost na výběr. Může mít vzpomínky, nezahojené rány, stín.. Ne. Třeba ty rány mohou být jako ta bolest. Ale co když se jedná o jinou bolest než fyzickou?// *Zarazí se ve svém koukání k zemi, kam celou dobu svůj pohled upírá a jen lehce zakrouží hlavou. * //Fyzické by to bylo moc jednoduché. Z čeho může být jinak v bolesti než.. Ach. Jasně. Psychika. Ale co s ní?// *U toho koukání na zem na moment zvedne pohled ke sfingře s pohledem, jak kdyby jí chtěla říct, ať jí dá ještě chvíli, že za chvíli tu hádanku bude mít vyřešenou. * //Psychicky to dává smysl, ale jak to s ní spojit? Vztahy to nebudou, hádky taky ne, ty nedávají vůbec smysl, ale vlastně! Minulost může způsobit bolesti.// *Najednou trhne hlavou a vítězně zvedne bradu směrem nahoru. * //Jsem si jistá s tou minulostí? Minulost má určitě každý, u některých může být neznámá, protože mohou zapomenout nebo být očarováni ale.. Ne. Určitě to bude ono. To dává zcela smysl, že bude někoho hodně bolet a někoho málo.// Už mám odpověď. Mělo by se jednat o minulost. Minulost má totiž každý z nás, ale někteří mohou během života ztratit paměť, takže ji potom neznají. A je tichá, protože se o ni nebavíme každý den a bolet může, pokud se nám v ní stalo něco hrozného nebo chceme na něco zcela zapomenout. Takže je to rozhodne minulost. *A s touto rozhodnou odpovědí na sfingu vybalí odpověď a dokonce na ni koukne. **

**A ke bludišti si to tento den zamiluje tato starší slečna sršící ve svém obličeji s ne zrovna dvakrát nadšeným výrazem, který má jemně nalíčený. Možná jí ta první návštěva utvrdila v tom, že je to tu nebezpečné? Kdo ví. S tímto výrazem však vstoupí přímo do bludiště znovu, kdy její tmavé oči sjiždi jedné strany na druhou, jak kdyby hledala další možnost toho, co jí zde čeká a nemine. * //Ten vzduch je tady příšerný.// *Vydechne tiše při cestě bludištěm a takto pokračuje pomalou chůzí než se dostane k dalším dveřím, které chytí za kliku a vstoupí přímo dovnitř. Oblečena do tmavě modrého roláku se světlými neznámými vzorci, hnědých kalhot s opaskem, na kterém má zaháknuté pouzdro se svou hůlkou a hnědé boty s pevnou podrážkou. **

Třetí úkol

Jak přivře oči směrem ke zrcadlu a podívá se do očí svého odrazu v jednom z těch zrcadel, znovu přistoupí k zrcadlu. Místo toho, aby odpovídala na otázku, se v zrcadle prohlédne a nakloní hlavu do strany. Nebojte se, žádné upravování jejího ksichtíku se nekoná, prostě se v tom zrcadle zaujatě prohlíží. A jak se zdá, přestane jí to prohlížení bavit, protože se rozhodne zopakovat nejen otázku přicházející od zrcadla, ale také jí zkusí zodpovědět.* Co tě dělá silnějším než ostatní? *Pronese nahlas směrem k zrcadlu a přikývne u toho hlavou, jak kdyby se sama chtěla ujistit, že je to opravdu ta správná otázka, na kterou má v tento moment odpovídat. Výzvy se tak nakonec nezalekne a naopak se jí postaví.* Myslím si, že mě dělá silnějším to, že se snažím vyřešit vše diplomaticky a nenechám se ovládnout tím, abych někomu fyzicky ublížila. Nebojím se toho, že by se mi něco mohlo stát, určitě to není slabost, ale chci tím říct, že se umím ovládat a nejednat v afektu. *Zkusí obhájit to, v čím by mohla být silnější než ostatní, ale jestliže je to pravda nebo není? No, to už se momentálně asi nedozvíme, protože s debatou o tomto tématu nepokračuje, maximálně tak hledí do svého odrazu v zrcadle.

Čtvrtý úkol

**A když odpoví svému vlastnímu já v zrcadle na otázku ohledně toho, co jí dělá silnější, jen se spokojeně usměje a jestliže po ní už zrcadlo nic nechce, její kroky zase zamíří o kus dále. U toho se stále tváří poměrně spokojeně, jak kdyby jí nic už v tomto bludišti trápit nemuselo. S tímto výrazem vykračuje dále bludištěm než jí její kroky zavedou k dalším dveřím, ke kterým natáhne pravou ruku, otevře je a vleze přímo dovnitř. * Uh. Ahoj. *Výrazí ze sebe překvapeně, když se hadi zrovna plazí po stěnách a syčí na ni. * Moje tajemství? *Zopakuje po nich, zakřtíží si ruce na prsou a nohou lehce klepne do země, jak se asi snaží vymyslet něco, co by mohlo být jejím tajemství. * A co přesně chcete? Nevím, jestli vám chci svoje tajemství dát. Ale dobře. *Povzdychne si. * Všichni si myslí, že jsem přestala jíst maso kvůli tomu, že chodíme ve škole na výpravy a tam musíme přežít, ale během prázdnin jsem omylem jednoho tvora nechtěně zabila a od té doby maso jíst nechci jako trest za tohle. *A že se jí původně do toho mluvení nechtělo? Tak teď to tam prostě ze sebe vysype. A jestliže jsou hadi s tímto přiznáním spokojeni a nechají ji jít, jen se s nimi rozloučí a vyjde ze dveří ven, kde se opětovně dá do pohybu, zřejmě hledající další výzvu, které by se mohla postavit. **

Pátý úkol

Ještě nějakou dobu mlčky hledí na lektvary, kdy si každý z blízkosti prohlédne, dokonce si každý z nich vezme do rukou, lehce jej protřepe a poté položí zpět na své místo.* //A co teď? Nechci být něco neznámého.// *Ruka ji sklouzne ke svému krku, kde má pověšený řetízek s nějakým přívěškem, který si protočí ve své ruce, ale nakonec ho pustí. Holt jí asi případný nápad, jak tuto výzvu očůrat opustí.* Asi bych chtěla znát pravdu o cestě k vítězství. Chtěla bych vědět, zda má cenu se vůbec snažit. Zda mám šanci vyhrát. Zda má naše škole šanci vyhrát. *Pronese při natáhnutí ruky směrem ke zlatému lektvaru, který opatrně uchopí do své ruky, odzátkuje jej a vypije ho rovnou na ex.* //Mohlo by to být lepší.// *Hlavou zatřese ze strany na stranu a jen, co tento úkol splní, tak dveřmi odejde zpět do bludiště, kde už následně její kroky míří z celého labyrintu pryč než zmizí kdesi na pozemcích.

*//Možná se mi po tom, co jsem se přiznala, uleví. Třeba už nebudu mít špatné svědomí, které mě furt pronásleduje od toho dne.// *Během cesty, při které si to dost možná blíží k dalšímu dobrodružství v tomto bludišti. A tak si to klidně celou cestu vykračuje, celou dobu se tak kolem sebe rozhlíží, než se konečně dostane až k těm posledním dveřím.* //Co zde bude čekat? Strach, hádanka, silnější já a tajemství. Má to co dočinění s tím, co nás bude čekat?// *Zamyšleně se zastaví u posledních dveří a bez váhání vstoupí dovnitř. Když jí pohled padne na přichystané lektvary, obočí jí vyletí o malý kousek nahoru a přejde k nim, kdy pouze na ně tiše hledí, ale zatím si nic nevybírání ani nic podobného.**